

Acesta e Crăciunul

Danab

La colț de stradă, un copil privește
cu ochi senini, spre toți acei ce trec
pe lângă el! Și vântul viscolește
cu fulgii mari, ce-n joacă se întrec.

Stă trist sărmanul! Haina lui cea lungă,
A căpătat-o într-o zi cu soare...
Era pomană! Și-a primit și-o pungă,
Cu dulciuri multe, apă și mâncare.

Pantofii rupți, cu talpa-i peticită,
Fiind prea mari, erau cam greu la mers
printr-o zăpadă prea curând, sosită
în micul și săracu-i univers!

Iar ochii lui, așa ca două stele
ce strălucesc în nopțile târzii,
Priveau spre-acei ce cărau plase grele
cu pâine și mâncare.. jucării,

Fără de grijă în a lor, umblare,
Ce fericiți atunci, păreau a fi...
Venea Crăciunul! Sfântă Sărbătoare
cu brazi și beculețe mii și mii...

Privind la ei, sărmanul se întreabă:
-"Cum de nu-l vede oare, nimenea"?
Ar merge pentru-o pâine iar, la treabă,
Și ar munci o zi de l-ar lua,

Vreun călător, ce trece-asa în grabă...
Dar nimeni nu îi spune un cuvânt,
Și nu se-așează lângă el să-i vadă
trupul înfrigurat, bătut de vânt!

Se lasă noaptea peste-a străzii, strună,
Colindători se-aud cântând la geam.
Dar el, necazul, la cine să-l spună
că-i singur, singurel de-acum un an!

Nu are mamă... Și nu are tată!
Doar câinele Grivei, i-a mai rămas,
Și-o haină lungă, și prea mult purtată,

Demult primită la un parastas.

Și obosit de-a gerului, asprire,
Flămând fiind, adoarme în zăpadă.
În visul lui, el vede cu uimire
că-l cheamă iar, măicuță lui cea dragă,

La bunătățile puse pe masă,
La jucării, ce-n zare strălucesc!
Se vede parcă în micuța-i casă
gătită ca și un palat regesc!

Ce zâmbet minunat are măicuța...
Ce bine-ar fi să fie-n viață, iar!
Dar a plecat la Cer.. lăsând căsuța,
Și-n inima lui, un etern amar!

Iar lacrima-i fierbinte îl trezește...
În jurul lui e frig! Măicuța.. nu-i!
Însă Grivei, la fața lui, privește
parcă i-ar spune:- "Nu ești al nimănui"!

Doar el îi înțelege-acum, durerea...
Prietenul lui drag de-atâta vreme!
Ce mult ar vrea să simtă mângâierea,
Măicuța-n casă, iarăși să îl cheme...

Flămând și trist, cu roua caldă-n gene,
Adoarme iar, gândind c-o va visa...
Și-i iar Crăciun! Dar nimeni n-o să-l cheme
să-i dea iubirea! Să-i dea pâinea sa!

* * * * *

Și-i iar Crăciun! Voi oameni ce în grabă
treceți pe lângă cei neînsemnați...
Opriți-vă! Isus, astăzi vă-ntreabă:
"Cu cei săraci, orfani, cum vă purtați?"

Atât de mulți așteaptă mângâierea,
Atât de mulți își plâng necazul lor,
Își plâng în pumni și foamea și durerea,
Și nimeni nu le vine-n ajutor!"

Crăciunul, nu-i mâncare, băutură...
E Sărbătoarea Pruncului de Sus!
Priviți în jurul vostru fără ură,
Și aduceți în casă pe Isus!

Pe-acei care n-au mamă și nici tată,
Pe-acei care v-așteaptă s-aveți milă...
Chiar de-i murdară haina ce o poartă,
Nu-i mai priviți de sus, așa, cu silă!

Aduceți-i în casă, la căldură,
Cu haine bune-i îmbrăcați, apoi,
Din pâinea voastră, dați o-mbucătură...
Iar Dumnezeu se v-a-ngriji de voi!

Acesta e Crăciunul! Când orfanii
fără speranță, bani în buzunar,
La masa ta se bucură, sărmanii,
C-ai dăruit ce ai primit în dar!

Acesta e Crăciunul! Când Iubirea,
Acoperă săracii triști și goi...
În ceruri, vă așteaptă răsplătirea,
Deplina bucurie pentru voi!

17-12-2020